

kajti Kras in njegova železnica imela sta tudi svoje božične počitnice. Burja in mraz sta tirjala tudi svojo žrtev. Dne 22. meseca decembra l. leta šel je proti večeru neki „krtačar“ iz Šempetra pri Gorici po cesti od Trga proti Sv. Vidu. Če tudi v najboljših letih, vendar ni bil kos elementarnim silam. Nekako sredi pota pri nekem vozu, iz kojega je voznik konje izpregel, ter jih rešil nazaj v Trg — kajti zaradi burje in zametov ni mogel niti koraka naprej — obstal je, moči so ga zapuščale in kolikor je še mogel klical je na pomoč. Slišali so ga res nekoli Podražani, ki so prihiteli ga rešiti, toda voda je bila prevelika, da biga vsega otrpnenega bili mogli spraviti do kake hiše. Ker so ga morali nesti tedaj po ovinku čez veliki most v Podrago, umrl jim je že med potjo ter bil je ondi pokopan — Imeli smo te dni ene lepe spomladanske dneve, zima in burja sta nekoliko izjenjali, ali pretečeno soboto začelo je zopet z burjo mesti, ter sneži z burjo že tri dni, kedaj bode zopet izjenjalo, ne vem in vé le samo Bog.

Iz Celovške okolice. (Einspieler. †) Dan 16. prosinca je bil, ne le za koroške Slovence, marveč za celo Slovenijo žalosten dan. Umrli so prvobornik, oče, prvak Slovencev, prečast. g. msgr. Andrej Einspieler. Zastokala je cela Slovenija. K pogrebu dne 18. prosinca hiteli smo tudi iz našega kraja, da vzamemo slovo od predragih ostankov preblagega nam dobrotnika. Mrtvaški oder in truga v črno prepreženej sobi sta bila priprosta. Tem dragocenejši pa so bili mnogoštevilni vencji z napisi na trakovih. Velikanskega, že popisanege pogrebnege sprevoda, vdeležilo se je več deputacij iz raznih mest slovenskih, in množica naroda slovenskega, razna društva in korporacije, udje koroškega deželnege zboru, mnogo visokih dostojanstvenikov, in poleg tega še nekaj nemškega ljudstva, hvaležno spominjajoč se istotako Nemcem skazanih dobrot in spoznavajoč zasluge ranjcega. Na Celovškem pokopališču v Sent-Rupertu položili smo v grob truplo le prezgodaj nam umrlega dobrotnika. Naj počivajo v miru! — Ali smo pa položili z njimi vred v grob tudi njihove ideje, dela in namene in mišljenje njihovo, kakor so morda pričakovali nekateri? Nikakor ne! Pri grobu umrlega očeta spoznavali so se bratje Slovenci. Dali so si obljubo skrbno hraniti v zvestem srcu besede in spomine rajnega, in zvesto posnemati izgleda njegove. Storili so prisego, ne za las odjenjati od stopinj rajnega in z združenimi močmi delati za namen, ki ga je imel on vedno pred očmi, po geslu njegovem: vse za vero, dom in cesarja. In zraven sebe videli so, stati svoje miroljubne sosede, poštene Nemce, kateri odobravajo delovanje pokojnega. Torej Andrejeva setev se je dobro vkoreninila. Smrt

našega Andreja naredila je zares grozno plino med narodom, pa obupati ne smemo. Podajmo si roke, bodimo složni in pomagano nam bode. Nasprotnikom rajnega pa kličemo: položite svoje hudobno orožje, s katerim ste napadali njega in nas, in ne le ob odprtej trugi njegovej, h čemur vas je prisililo spoznanje, ampak položite ga za vselej, in miroljubni duh Andreja bo prebival med Nemci in Slovenci. proseč od Boga. srečo in blagoslov, vsem narodom cele Avstrije, za koje blagor je nevmorno deloval vse svoje življenje. Pogreba se je vdeležilo iz naše občine precejšnje število posestnikov, med njimi dva občinska odbornika in prvi občinski svetovalec. In mnogo jih je obžalovalo, da niso mogli ob pravem času izvedeti za čas pogreba.

Sv. Martin pri Vurbergu. (Pogreb.) Na praznik sv. Neže smo pri nas imeli prežalostni den. Pokopali smo svojega pastirja, recimo — svojega očeta, preljubega našega župnika, veleč. g. Matijo Pauša. Po kratki boleznji so umrli za pljučnim vnetjem. Radi so pravili: če se meni enkrat pljuča vnamejo, potem je po meni djano, — in res je bilo tako. Dasiravno je Drava srež in led vozila, se je vendar petnajst čč. gg. duhovnikov vdeležilo pogreba. Kakor smo vsi župljani pričakovali, so stopili preč. g. kanonik dr. J. Križanič, nekdajni kaplan ranjcega, na pridiznico in so prisrčno jemali slovo od rajnega gospoda. Rekli so, da so rajni imeli vero sv. Petra in ljubezen sv. Pavla, in mi ovčice smo jim rade pritrdile. „V sredo 18. januarija smo v Mariboru obhajali veseli jubilej našega prevzvišenega kneza in škofa“, tako so g. korar govorili. „Čakali smo in gledali, od katere strani da pridejo g. župnik Pauša. Toda od nikod jih ni bilo. Jim se je mudilo na drugo gostijo, povabil jih je prav tisto uro, najvišji pastir Jezus na — nebeško gostijo“. Veleč. g. kanonik so služili tudi črno sv. mešo in vodili sprevod. — Kedar bodo pri sv. Martinu zopet kaki Pauša umrli, bode zopet tako velikansk sprevod, prej pa nikdar. Počivajte v miru, preblagi pastir!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V petek, dne 3. febr. je imel uradni list na Dunaji, „Wien. Zeit.“, na čelu določbe, po katerih ste si bili Avstrija in Nemčija dne 7. oktobra 1879 podali roke v „večno zvezo“. Cesarja Franc Jožef in Viljem obljubila sta si v njej slovesno, da meri pogodba le na to. naj se ohrani mir v Evropi. Ako pa napade katero teh držav Rusija, tedaj ste si dolžni druga drugi priti na pomoč z vso vojsko in miru ne sklene nobena brez druge. Isti pogoji veljajo tudi zvezi, ki ste jo obe državi lani med seboj sklenili. Zakaj pa se razglašuje sedaj ta zveza? Da ne brez uzroka,